

HOST

Běsa.

DITA TÁBORSKÁ

Dita Táborská

Běsa

Dita Táborská

Běsa

BRNO 2018

© Dita Táborská, 2018

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-550-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-551-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-552-8 (Formát MobiPocket)

Janovi, mému bratrovi

První

Majka přibouchla dveře, ruce se jí chvěly vzteky. Smotávala si šátek z krku a koutkem oka sledovala Sábu, která netečně převalovala ve zpola otevřené puse žvýkačku. Majka zavřela oči, za nimi vířily divoké obrazce nikoli nepodobné těm na šátku, tmavé barvy se míhaly jedna přes druhou, temně fialová, okrová, jedovatě zelená. Přidržela se oprýskaného botníku ve stísněné chodbě bytu a přinutila se rozsvítit. Bělka si opatrně zouvala boty v koutě chodby a snažila se žádným zvukem nenarušit husté napětí rytmizované mlaskavým žvýkáním své sestry.

Majka chňapla Sábu pod krkem za schrutou těžkou látku svrchníku, hlavy měly těsně u sebe.

„Proč jsi mi o tom proboha neřekla? Proč se všechno dozvídám zase jako poslední? Uvědomuješ si, jak je to pro mě ponižující? To si myslíš, že jsi za hvězdu, Sabino? To se chceš takhle blejsknout před třídou? Vždyť se neučíš špatně, tak proč si pořád potřebuješ před učitelkama něco dokazovat? Nad nima nemůžeš vyhrát, i kdybys měla stokrát pravdu, pochop to! Proč to děláš, Sabino?“

Sabina se trochu zalekla mámina hněvu a zaváhala — bude mámin výbuch ten normální, co se odbude řevem a cloumáním, nebo ji seřeže? Nestávalo se často, že by jí ujely nervy, ale párkrát už jo. A bylo to i docela zábavné, když se máma vůbec neovládla. Chutnalo to sladce, i když to bolelo. Sába zvrátila hlavu dozadu a zavřenými ústy se jí dral ven smích.

„Odpověz!“ Majka řvala, tenké dveře jejich panelákové garsonky lehce propustily ohlušující výpověď jejího mateřství všem slídivým uším v baráku.

Sába se napřímila, vytrhla se Majce ze sevření, pooděšla a sykla: „Aby se jim chtělo blejt. Aby byly zhnusený a aby jim bylo zle!“ Vypadala klidně a čekala, co máma na to. Ne máma, ale Královna, hnusná zlá Královna. A zoufalá. Je zoufalá, jasně, už se klepe. Za chvíli je to tady, slzy jí začnou stříkat do všech stran a z beďarovitého nosu jí potečou lepivý nudle. A Bělucha debilka ji pohladí a řekne jí: *Mami, už nebreč. Ona to tak nemyslela. Márová si na ni zasedla, Sába přece neřekla nic zas tak hroznýho. Ó, jak dojemné! Měly by bejt milenky, ty dvě, měly by spolu spát.*

Majka zalapala po dechu a mimoděk zavřela nadávky, které jí jako první vyskakovaly z pusy. „Proč? Proč chceš, aby bylo učitelkám zle z těch tvejch oplzlostí? Copak jsem tě tak špatně vychovala? Kde se to v tobě bere, Sabino?“ Cítila, co cítily i obě její dcery — slabost. Sabina odešla ještě oblečená do koupelny a práskla za sebou dveřmi, Běla už byla zutá, podívala se prosebně na mámu a hořce se pousmála. Chvilku nervózně postála a odešla do pokoje. Dveře za sebou tiše zavřela a Majka osaměla ve stísněné prostoroře, kde byly všude po zemi poházené boty, skříň byla pootevřená a na jejích dveřích bylo zavěšené ramínko se třemi bundami přes sebe.

Majka popadla síťovku s nákupem z rána a šla do kuchyně. Rohlíky už jsou okoralé, no jasně. Když na linku vyndávala pytlík mléka, zpod ruky jí ukapávaly malé kapičky bílé tekutiny. Majka vzhledla ve směru do chodby a uviděla z nich pravidelnou cestičku. Sakra, to musela propíchnout teď někdy, pytlík byl naštěstí ještě dost plný. Přelila ho do odměřovací nádoby, zapálila sporák a postavila na něj konvici s vodou na čaj.

Pak přešla do pokoje, který byl od kuchyňského koutu oddělený jen zašupovacími dveřmi, a převlékla si sukni a halenku za tepláky a tričko. Znovu si pomyslela, jaká je to paráda, to ústřední topení, a tělem jí projel záchvěv zimy a hnusu, když uslyšela zvuk kusů uhlí nabíraných kovovou lopatkou ve sklepe jejich dřívějšího smíchovského bytu. Sabina byla pořád v koupelně, a tak si ruce opláchla jen ve dřezu a jala se rozkrajovat rohlíky a mazat je máslem.

„Bělko! Sábo! Večere!“

Bělka se přihrnula do kuchyně, prsty levé ruky měla napnuté a doširoka rozevřené a za ní se táhl pach acetonu. To snad ne! Majka se tázavě zadívala na růžovou barvu jejích nehtů.

„Mamííí, dyt jsi řikala, že na víkend můžu...“ zakňourala Běla a Majka se nakonec jen slabě pousmála a podstrčila dceři talíř s rozkrojeným rohlíkem.

„Nemáme paštiku?“

„Ne, Bělko. Ale můžeš si otevřít marmeládu, měla by tam být ještě jedna višňová.“

„Od babičky?“

„Od babičky, samozřejmě!“

„Nééé, ta je děsně kyselá. A nemáme vajíčka?“ Běla otráveně otevřela ledničku a prohlížela si její obsah.

„Ne, ale zítra prý budou mít levný křapky, bude o ně mela. Dám si budíka na pátou. Půjdete obě se mnou, kdyby prodávali omezenej počet na hlavu.“

„Mami, já se chci vyspat!“

„Spát budeš potom.“

Sabina přešla nejdřív k televizi a zmáčkla knoflík. Netečně si vzala talíř s rohlíkem, odnesla ho zpátky a s výskokem těžce dosedla na chatrnou hnědou sedačku překrytou pruhovanou dekou. Sedačka zaúpěla a Majka v duchu také.

Majka se prosebně zadívala na svou jen o pár minut starší dceru a tiše řekla: „Sabinko, vypni prosím tu televizi a pojď si s námi u stolu sníst večeři, ano?“

Sába se skutečně zvedla, vymáčkla knoflík a obraz se s jeknutím stáhl z rohů až do temnoty. Sedla si k mámě a sestře a začala rohlík žmoulat se zjevnou nechutí. Jak nesnášela máminu hladovost! Majčiny čelisti lupaly, když žvýkaly těstovou hmotu, a protože hlady nestíhala zapíjet sousta čajem, polykala hlasitě, jak jí jídlo, které vysálo všechnu vláhu úst, jen neochotně propadávalo hltanem. Sabina zavřela oči. Uviděla se v chladné kamenné síni bez oken, kde sedí na druhém konci dlouhého stolu naproti Královně, která se nezřízeně cpe a pobízí ji s hnusným smíchem k dalším a dalším soustům. *Jez! Tlustý jsou šťastnější! Jez přece!* A dlouhými pěstěnými růžovými nehty tůká o desku stolu. Přicházejí Podnožci, kteří nesou zářící konvici s kávou a nalévají Královně do šálku, jenže ucintnou. Královna po nich štekne, ale potom svými pysky hltavě vysává ze stolu každou kapičku, aby nic nepřišlo nazmar.

„Mami, co ty rifle? Kdy už mi je koupíš?“ vytrhla Sábu z úvah Běla.

Majka si s nevolí odtáhla zbytek rohlíku od úst. „Bělko, říkáš jsem ti přece, že strejda Vladimír mi zajistí bony, nechci je kupovat za ty šílený prachy od veksláků, ale nebude to hned. Musíme mu být vděčné za ten byt, nemůžu po něm pořád něco chtít. Musíš být trpělivá!“

Bělka otráveně odfrkla. „A proč mu furt říkáš strejda? Dyt to žádnej náš strejda není, ne?“ zeptala se podrážděně.

Majka se zadívala na dceru s útrpným výrazem a pokračovala v jídle. Tohle Sabina vůbec nechápala. Copak by si Běluna doopravdy mohla natáhnout rifle od toho kreténa? To tedy ona, Sabina, bude radši donekonečna nosit kamaše, i v mrazech.

Copak Běluně nevdá, jak se máma ponižuje? Tohle přece vůbec nemá zapotřebí! Proč se musí tahat s tím plesnivým starým ženáčem, když je přece pořád docela krásná, určitě by to zvládly samy. Smíchovskej byt byl stejně mnohem lepší, rozhodně větší, nemusely mít s Bělunou palandu, do školy a všude to bylo kousek, zatímco odsud z Proseka to autobusama trvá celou věčnost, a pavlač mohly používat jako balkon, i když tam teda furt courali debilní Karáskovi, ale zase se z nich dala dobře dělat prdel. Ty fronty ráno na hajzl nebyly nic příjemnýho, to je fakt, ale aspoň tam nebylo slyšet, jak prdí soused seshora, jako tady. Prosek je vůbec dost divnej.

Sabině se skoro zatočila hlava, když si vybavila vůni smíchovského bytu, vlhkou a zahnilou, ještě pořád trochu nasáklou starým čoudem z dob, kdy s nimi bydlel táta a rodiče kouřili i doma.

Sabině bylo strašně smutno a zatoužila být sama. „Mami, jdeš dneska večer pryč?“ zeptala se neutrálním tónem.

Majka se trochu ošila a bylo vidět, že přemýšlí, jak nejlépe odpovědět. „No, ráda bych, s Vladimírem bychom chtěli zajít na vínko, jestli vám to nevdá.“

„Jasně že ne, mami,“ odpověděla rychle Sába a Majka pocítila úlevu. Sabinka sice zrovna prožívá dost drsnou pubertu, ale je to hodná holka, obě její holky jsou hodné, to ona přece dobře ví. Bože, vždyť už bude šest a s Vladimírem jsou domluvení na sedmou, to sotva stihne! Kdyžtak zavolá do vinárny, aby mu číšník vyřídil, že se trochu opozdí, snad se nic tak hrozného neděje. Ještě se chtěla vykoupat, ale na to může zapomenout. Má vůbec připravené šaty? Vezme si ten vínový kostýmek, v tom se mu vždycky líbí. A kozačky na podpatku. Majka do sebe rychle natlačila zbytek rohlíku, vyskočila od stolu a ještě na holky zahalekala, ať si po sobě uklidí a umyjí nádobí.

„Běluno,“ otočila se Sába přidušeně k sestře, „ukradni mámě cíga z kabelky, ať máme na večer!“

„Ne, fakt, já nechci, ségra. Čórní si to sama, mně to nechutná.“

„Neser! Když jsem na řadě já, tak ti vždycky chutná, že jo? Srabe! Bez cíg mi nelez na voči!“ sykla Sába po sestře a šla umýt nádobí, aby zase nebyl kravál a máma vypadla co nejdřív.

Majka šla na záchod, a když seděla na míse, zamýšleně zabalila použitou vložku do novin. Ze skříňky vyndala balíček, ale našla v něm už jen jeden smotek vaty v síťce, který si vložila do kalhotek na okrajích už potřísněných krví. Jak je to možné? Vždyť si kupovala nový balíček a holky snad nemenstruují, dnes si do práce určitě brala jen tři a balík vaty, kterým vložky ještě obkládala, aby vydržely déle. Copak už vypotřebovala celý balík? Otráveně spláchla a šla si rychle umýt ruce a odlíčit obličej, aby si na něj mohla nanést zbrusu novou vrstvu zářivých barev, které snad zamaskují únavu.

V obýváku si ze skříňe vyndala kostýmek a po očku se ujistila, že se holky nedívají. Sabina myla nádobí a Běla utírala stůl. Majka se sklonila za stůl a vytáhla ze zdi zástrčku od telefonu. Teprve potom se začala oblékat.

„Hele, holky, vy teď nemáte měsíčky, že?“ zeptala se.

Sába vzhledla překvapeně od dřezu. „Ne, proč jako? Copak jsme tak protivný?“

„Ale ne, já jen že už jsem zase dobrala vložky, tak je mi to trochu divný.“

Běla nic neřekla, doutírala stůl, otřela si ruce do utěrky a odešla do dětského pokoje. Zavřela za sebou dveře, sedla si na postel, rozepnula knoflíčky na povlečení deky a zašátrala hluboko v povlaku. Vyndala dvě z několika vložek, které tam měla schované, zastrčila si je za tepláky pod tričko a šla se

zamknout na záchod, kde je vrátila do prázdného obalu ve skříňce. Potom šla zpátky do pokoje a sedla si vedle Sáby před televizi. Majka už byla oblečená, u kuchyňského stolu se skláněla před malým zvětšovacím zrcadlem a nanášela si řasenku.

„Sabino, o tom tvým výstupu s Márovou si ještě promluvíme. Nemysli si, že ti to jen tak projde.“ Majka pozorovala dceru v zrcátku. Ruka se jí trochu třásla, mrkla a štouchla se štětečkem do víčka. Zaklela a kapesníčkem si opatrně otřela černou skvrnu z oka.

„Mami,“ řekla Sabina smířlivě, „vždyt je pátek, já už se nechci bavit o škole...“

Majka rezignovaně vzdychla a zašroubovala víčko řasenky. „Holky, a neponocovat, jo? V deset jděte spát, do půlnoci jsem doma, tak ať je všechno v cajku!“ Sába s Bělou si netečně braly z pytlíku křupky a vypadaly, že ji vůbec neslyšely. Majka to vzdala a šla si zkontrolovat obsah kabelky. Blížila se půl sedmá, jestli nechce přijít pozdě, už musí vyrazit. Oběma holkám dala pusu na čelo a letmo je pohladila po vlasech, které byly stejné barvy i délky, jen ty Bělčiny byly stažené gumičkou do culíku, zatímco Sabině neúpravně povlávaly všude možně.

Když si Majka v předsíni obouvala kozačky, ruka na jezdcí zipu se jí zadržla v půli, Majka na moment zavřela oči a hlava jí v předklonu ještě více poklesla. Ne, na tohle přece nemá právo. Stejně by si je našel. Zpola obuté boty zase zula, vběhla do pokoje a znovu zapojila telefonní kabel do zástrčky. Ruka byla ještě nezbednější, než když se malovala, cítila, že se jemně třese už po celém těle a vyschlo jí nepříjemně v ústech. Otočila se k holkám.

„Sábo, Bělko, musím vám něco říct.“ Holky se na ni ani nepodívaly a to jí vrátilo kuráž. Došla k televizi, rázně ji vypnula a stála před nimi rozkročená jako voják.

„Dnes za mnou do práce přišel váš táta.“ Bělce se údivem rozšířily oči a pootevřela ústa, Sabinina ruka s křupkou se zastavila, vrátila ji zpět do misky a misku odložila na stůlek.

„Co?“ zeptala se Sába. „Kdo?“ řekla Běla.

„No, váš otec, Bořek. Je teď na nějaký čas v Praze a rád by se s váma setkal. Domluvili jsme se, že vám dnes v osm zavolá.“

Běla na mámu zírala nevěřičně a našťvaně. „A ty jdeš pryč? To nás tu necháš samotný?“ zeptala se s naléhavostí, která Majku zaskočila.

Majka se nadechla k odpovědi, ale najednou k ní slova nepřicházela. Podívala se na své propletené prsty, které se vzájemně nervózně třely. „Já už musím jít,“ řekla a odešla znovu do chodby. Běla za ní vyběhla a s úžasem pozorovala, jak se máma obouvá a bere si béžový baloňák, na kterém si utahuje pásek o něco rázněji, než bylo třeba.

„Mami, počkej, a co mu jako máme říct?“

Majka se unaveně podívala na svou dceru a bylo jí strašně líto, v jakém je zmatku, jenže jí nedokázala pomoci.

„Bělko, já nevím, prostě se s ním jen pozdravte, bude se asi ptát na školu, na klavír, já nevím, něco mu prostě řeknete. Je to přece váš otec.“

Běla začínala natahovat, oči se jí zalévaly slzami. „On se jako najednou ozval, po třech letech? A to nám říkáš jenom tak, jako by se nechumelilo, a jdeš si za tím svým strejdou? To nemyslíš vážně, mami!“

Majce se sevřelo srdce, jemně naklonila hlavu a popošla směrem k dceři, ale ta se rozběhla do ložnice, práskla za sebou dveřmi a bytem se nesly její hlasité vzlyky. Majka položila kabelku na zem a po špičkách, aby neklapala podpatky, šla za Bělou, jemně zatukala, vzala za kliku a sedla si na okraj postele, na které Běla ležela. Pohládila ji po vlasech, ale Běla se po

ní ohnala a přitiskla se ke stěně s tváří zabořenou do polštáře. Majka vzdychla a zašeptala: „Vím, že je to těžký, Bělunko, i pro mě je to těžký, hrozně moc. Ale buďte rády, že na nás nezapomněl úplně, je dobře, že se zajímá. Má na vás právo, je to váš táta.“ Běla se ani nepohnula a dál plakala. Majka se po chvilce zvedla a odešla z bytu do sychravého listopadového večera.

■ Majka šla okolo obrovských paneláků, na které si pořád nemohla zvyknout, svižným krokem. V hlavě jí vířil obraz jejího bývalého muže a starý pocit nesmírného zklamání, který ji úplně fyzicky bolel, se vracel. Nebyla mu dost dobrá, a holčičky už vůbec ne. Tolik doufala, že si je zamiluje! Byla pyšná, že se jim narodila dvojčátka, ale bylo to strašně náročné a on jako by to vůbec nevnímal. Věřila, že až holčičky povyrostou, až to nebudou jen otravná žvatlající stvoření, ale malí partáci, změní se to, jenže ono to nepřicházelo.

Jednou musí Majka zůstat v práci déle a volá Bořkovi, aby výjimečně holčičky vyzvedl ze školky. Nejpozději o půl páté, ano? Můžu se spolehnout? Zkontroluj jim kalhoty na ven, a pokud budou zablácené, vezmi je domů vyprat. No, to si prostě musíš poradit, samozřejmě je těžké obléknout je obě najednou, tak si vezmi do šatny nejdřív jednu, pak dojde pro druhou a tu první oblečenou už vystrč do chodby, ať jí není vedro. Ne, nebrečí, když odcházejí, neboj se. A podívej se do jejich desek, kdyby tam měly nové výkresy, vezmi je domů. Ne, Bělunka má zajíčka a Sabinka má tulipán. Ne sněženku, tu má jiná holčička, tulipán, ten má květ nahoru. A doma jim dej večeři, dorazím snad po šesté. Majka odemyká, je čtvrt na sedm. V bytě se svítí a hraje rádio. Zavírá za sebou dveře a letmým pohledem zjistí, že tam nejsou boty, které dnes

holčičkám do školky obula. Jde do kuchyně, tam nikdo není. Jde do obýváku, Bořek sedí za stolem a tluče do psacího stroje, kterému se míhají nosnice s písmenky závratnou rychlostí. *Bořku, kde jsou holky?* ptá se s děsivou předtuchou. Bořek se otáčí a rukou si zakryje ústa, která se vyděšením otevřela němě dokořán. Majka na nic nečeká, vybíhá z bytu a co nejrychleji běží do nedaleké školky. Budova už je zhasnutá, před vchodem na lavičce sedí našťvaná učitelka Monika a z každé strany jedna holčička, jsou uplakané a obě žmoulají špinavé venkovní kalhoty. Sabinka drží ještě počurané kalhotky a do látky čpící močí zarývá prsty, až se jí bělají klouby.

Majka nastoupila do autobusu, tísnila se mezi lidmi, kteří se o pátečním večeru vyráželi bavit, jako by na povel začínala dobrá nálada. Ta její ale byla tatam. Vnímala ten svíravý pocit zklamání a samoty, který se jí rozléval okolo žaludku, a myslela na svoje holčičky. Ne, na svoje slečny! Panečku, už jim bude čtrnáct! To snad není pravda. Čtrnáct! Copak už je to čtrnáct let, co z ní vylezly a co Bořek, když je tři dny po porodu poprvé uviděl, poznamenal, že po něm určitě nejsou? Majka spolykala směs slin a staronových slz, které rozhodně nebyly určeny pro Vladimírovy oči. Je třeba se uklidnit, musí být přece příjemná spoléčnice, tohle Vladimír opravdu nebude chtít poslouchat.

Majka vešla do známé vinárny a zamířila k jejich boxu. Zdáčky viděla, že lampička je rozsvícená, takže Vladimír už tam sedí. Přišla o čtvrt hodiny později, určitě bude našťvaný, nedochvilnost nemá rád. Uviděla jeho nahrbenou siluetu, odklepával popel z cigarety a potom si pootočil řemínkem hodinek. Hezký muž! Majka znovu pocítila tu trochu staré hrdosti, jako když jí před necelými dvěma lety přišla v práci potrubní poštou zpráva od něj: *Marie, nezašla byste na sklenku? Upřímně vás VH.* Ta odvaha! Do Mladé fronty chodila potrubní pošta jen

z Četky a na dálnopisech, kde Majka pracovala, bylo zaměstnankyň víc. Jak mohl takovou zprávu odeslat a jak si mohl být jistý, že ji otevře zrovna ona? Nikdy jí to nevysvětlil, prý je to jeho tajemství. Možná do Četky prostě zavolal a nadiktovat to. Nebo tam osobně došel a zařídil, že mohl zprávu poslat. Ať to bylo jakkoli, vyšlo mu to, protože jemu vyšlo vždycky všechno. Majce se zatočila hlava, když ucítila tu chvíli — sedí za strojem, do něhož mechanicky vytukává zprávu a ta z něj vylézá jako tenký proděravělý proužek. Když to dokončí, chce ji u jiného přístroje odeslat, ale vtom se ozve známé hlasité zarachtání, když trubkou přilétne tuba se zprávou. Neochotně přeruší práci a jde otevřít malá dvířka. Je úplně štaf a rychle probírá všechny kolegy a porovnává jejich monogramy, v tu chvíli si ještě není jistá, kdo je pisatelem, ale je jasné, že adresát je ona — jiná Marie na dálnopisech není. Viděla v tom důkaz, že se za své city nestydí, že jsou opravdu vážné a že by se kvůli ní třeba i rozvedl. Byla nesmírně polichocená a nechápavým slídivým pohledům ostatních soudružek se jen smála. Jenže po čase pochopila, že se smějí spíš ony jí, její naivitě, tomu, že je jedna z řady vydržovaných samoživitelek, kvůli které se nestane vůbec nic, rozhodně ne rozvod. Majka se zadívala na toho vlastně cizího muže v obleku, po celém dni jistě propoceném, a z toho pachu, který najednou ucítila přes celou prostorou vinárny, se jí udělalo nevolno. Naštěstí dnes ne. Rifle, nesmí zapomenout!

Vladimír Majku uvidí, trochu se pousměje, ale jeho úsměv je kožený. Jde jí pomoci z kabátu a stroze ukazuje, aby se posadila. Ano, dá si také sklenku, ráda. Cigaretu jí nenabídne, Majka si tedy bere svou krabičku z kabelky. Je otevřená. To je divné, nekupovala si snad novou? Nebo už dnes kouřila? Ale to je jedno, na tom teď nezáleží.

„Marie, ty jsi pořád krásnější! Jak jen to děláš?“

Majka se nervózně pousměje a nevěří mu. Do krásy už tedy rozhodně nekvete, i když něco z ní možná ještě zbývá. Musí ji vzít do hrsti. Něžně se červená, napřímí se a kouř z cigarety vdechuje o trochu živelněji, než by bylo nutné.

„Omlouvám se, Vládičku. Měly jsme dnes s holkama trochu náročný večer, mrzí mě, žeš musel čekat,“ zkouší to.

„Ale to je v pořádku, kočičko, to je přece v pořádku.“ Vladimír vypadá, že Majčinu omluvu skutečně přijal, takže to by bylo.

„Co kdybychom si láhev vzali dnes s sebou na pokoj? Přiznám se, že dnes ti to sluší opravdu mimořádně a nechci se o tebe dělit vůbec s nikým.“

Cože? Vždyť mu snad jasně naznačovala, že dnes nemůže, přece se o tom bavili, když na sebe dopoledne natrefili na chodbě, když běžela do Mladého světa sídlícího přes pavlač od deníku! A jak to může vypálit takhle od boku? Vždyť se ještě ani nenapila! To má být trest za pozdní příchod? V Majce se vzedme vlna prudké nevole z pocitu ponížení, že už mu nestojí ani za pár zdvořilostních frází, ale potlačí to.

„Vládičku, přece jsem ti říkala, že dnes to není vhodné, bohužel mi není dobře.“ Dívá se omluvně, ale není si jistá, jestli se jí to daří. Vladimír neudrží své zklamání na uzdě.

„Už zase? Ty už to zase máš? Nemáš to náhodou nějak často?“

Majka se na něj užasle zahledí a v hlavě se jí přemílají divné pocity. Uráží ji! Copak se bude nějakému ženáčovi zpovídat ze svého cyklu? Nejraději by zašátrala v punčochách, vytáhla svou poslední vložku a plácla ji na naleštěný stůl vedle sklenice naplněné tekutinou barvy krve. Jo, idiote, už zase! Mě-síč-ky! Mě-síc! Tři-cet! Ne, dvacet osm. Kdybys se mnou žil, měl bys spoustu času v mezidobí a důkazů bys měl pravidelně plný odpadkový koš. Majka se znovu červená, ale tentokrát to není

jednotná barva, nýbrž rudé fleky vzteku, které se postupně zvětšují směrem od dekoltu k tváři. Vladimír to ale nezaznamená.

„No, co se dá dělat. Ty ženské problémy! Ty mi fakt komplikují život. Tak já ti teda naleju.“ Vladimír kyne na číšníka, který přináší další vinnou sklenku, a nalévá Majce víno. Ta ani nemá chuť, ale připije si s ním.

„Trochu trpké, zdá se,“ řekne Majka odvážně, ale hned si uvědomí, že přestřelila.

„Marie, to je to nejlepší víno, které tu mají, a rozhodně není laciné. Nehraj si na zmlsanou odbornici, na to — troufám si říct — nemáš, při vši účtě k tvému vkusu v jiných oblastech,“ řekne Vladimír stroze a v jeho očích je nějaká výstraha, hrozba. Usměrnjuje Majku do patřičných mezí, kterých si má být vědoma.

„Je moc dobré, to byl jen první doušek,“ slyší se Majka říkat a stydí se za sebe. Pomyslí na Sabinu a je ráda, že tohohle nikdy nebude svědkem. Hřeje ji, že tohle by její starší dcera nikdy neudělala, ona ne. Běla ovšem možná, to je otázka. Bělka je... křehčí. Anebo naopak právě Sabinka?

„Tak co ty tvoje cácory? Něco nového?“ Čte jí myšlenky? Možná má stranické pověření i na tohle, napadá ji. Majka se toho zaleká.

„No,“ hledá Majka čas, aby mohla zvážít, jestli může Vladimírovi svěřit záležitost s Bořkem, ale už je to vlastně zpola venku, už to nestihá přešaltovat někam jinam. Už to vlastně o moc víc pokazit nemůže, takže co už. „Dnes se u mě v práci stavil můj bývalý muž.“

Vladimír pokládá skleničku a se zájmem zvedá obočí. „Ále, neříkej, pan Postradatelný se zjevil? Co tak najednou?“

„No, já vlastně moc nevím, neměla jsem na něj čas. Prostě se mu zastesklo po holkách, nebo to aspoň tvrdí.“ Pohledem

na Vladimírovy hodinky Majka zjišťuje, že je tři čtvrtě na osm. Nejraději by tu zástrčku znovu vytáhla, vyrvala ze zdi i s kusem omítky, aby tam už nešla znovu dát. Proč to nedokázala? Proč konečně jednou neochránila svoje holčičky, jako by to neměla tisíckrát vyzkoušené? Jak je pitomá! A teď tu místo toho, aby byla s nimi, sedí s kádrovákem svého menstruačního cyklu. Jak jen mohla vypotřebovat celý balík vložek?

Vladimír se pohodlně opře o vysoké polstrování lavice a ruku s cigaretou natáhne na její horní okraj. Sako už má sundané a v podpaží se mu na košili rozlévá obrovský koláč potu. Je neuvěřitelně velký a látka je tak nasáklá, že se znatelně prověšuje. Majka odvrátí zrak.

„Bořislav Vrána. Pěkněj ptáček, ten tvůj bejvalej. Narozen tuším roku 1942 v Novém Bydžově do dělnické rodiny, ale v mladém Bořislavovi se vzdmula láska ke knihomolství. Studuje češtinu a literaturu na pedagogické fakultě v Hradci Králové a po studiích nastupuje na základní školu do České Třebové a vstupuje do strany. Má spisovatelské ambice a skutečně mu tu a tam vyjde nějaký fejetonek nebo povídka. Napíše román — název jsem, vzhledem k tomu, že nikdy nikde nevyšel, zapomněl, jenže v roce šedesát devět se rozhodne nepodepsat souhlas s bratrskou pomocí a strana se ho zbavuje. O tři roky později, v roce 1972, si bere jistou Marii Podleskou, politicky neaktivní vyučenou cukrářku, narozenou roku 1952 v České Třebové. Kádrově to není špatný tah, jenže Bořislava Vránu ani nenapadne, že mu ten román nikdo nevydá hlavně proto, že se to prostě nedá číst. No a za dva roky se jim narodí dvojčata a v roce 1980 se rozvádějí. Vrána začíná pít, ale nakonec přece jen dostává rozum. Od roku 1985 je zaměstnancem Benziny, bydlí v Ostravě.“

Majka lapá po dechu, dívá se na toho cizího muže, o kterém si ještě docela nedávno myslela, že by snad mohl být její, že ho zná a má ho ráda. Jednou už se takhle cítila, bylo to před potratovou komisí. Seděli naproti ní a četli přesně tohle.

„Na co si to hraješ, Vladimíre? Víím, že o mně i mé rodině víš všechno, je to tvůj styl ve vztazích, ne? Proč mi to tu říkáš jako nějaké usmrkané žačce před tabulí? To mě jako chceš vystrašit nebo co?“

Vladimír přechází z útoku do polohy konejšivé, což Majku rozčílí ještě víc.

„Ale no tak, Maruško! Samozřejmě že tě nechci vystrašit, proč bych to dělal, vždyť já tě mám rád! Jenom si prostě myslím, žeš naletěla pěknému idiotovi...“

Majka se rozesměje a kývne, Vladimír se načuří. „... v osobě svého bývalého manžela, mám na mysli. No, a já se ti snažím pomoci, snažím se ti otevřít oči a uchránit tě dalšího zklamání, to je všechno. Vzal si tě z vypočítavosti, Maruško, a ta jeho podělaná knížka pro něj vždycky znamenala víc než ty i holky dohromady. Proč si myslíš, že se ti tak najednou ozval? Copak ty vážně věříš, že se mu najednou zastesklo? Někomu, kdo se o tvoje dcery nikdy nezajímal, kdo ani neplatil vyměřené minimální alimenty a kdo byl všechno možné, jen ne fungující otec rodiny? Nebud' naivní!“

„Tak ty máš školení už i v psychologii, jo? Neříkej!“ Majčín tón je uštěpačný, je břitká a dobře ví, že si to jen sotva může dovolit. Jenže nemá čas zvažovat důsledky. Najednou je zase ženou svého bývalého muže a tuhle slídívou vyděračskou životní šanci nechává vědomě projet jako rychlík do Ostravy. „Tak proč mě podle tvého rozboru teda vyhledal? Můžeš mi to vysvětlit?“ Žaludek se Majce nepříjemně svírá, ale už nemůže couvnout. Co to má všechno znamenat? Co je tohle za rande?

„Každý přece něco chceme, Maruško,“ říká Vladimír pomalým tempem a se slovy se mazlí, jako se mazlívá s Majčinými chodidly v silonových punčochách, která si přikládává na rozkrok. „Nikdo neděláme nic jen tak, pro nic za nic, ne?“

Majka se dívá na Vladimíra pohrdavě a nejradši by se mu vysmála. „Tak co podle tebe chce? Moje tělo už se mu patrně zajedlo, peníze dluží on mně, nikoli naopak. A jestli máš na mysli nějaký to svoje politikaření, tak si uvědom, že mě politika vůbec nezajímá, ve straně jsem nikdy nebyla a nic na tom měnit nehodlám. Taky to po mně nikdy nikdo nechťel, abys věděl, třeba holky na dálnopise rozhodně nejsou všechny ve straně a nevzpomínám si, že by to byl problém. A Bořek by nikdy politiku domů netahal, na rozdíl od tebe!“

Vladimír se lstivě a vědoucne usmívá. „Pssst! Maruško, já přece nic takového netvrdím.“

Majka si uvědomuje, že musela zvýšit hlas. Je pět minut po osmé, měla by jet domů, holčičky, otec. Tohle je úplně mimo, snaží se ji zmanipulovat způsobem, který je mu vlastní, on totiž už ani nic jinýho neumí. Umí jenom strašit a vydírat, i kdyby mělo jít jen a pouze o sex. Možná právě tehdy. Majka se omlouvá a jde na toaletu.

Sakra, vložka je úplně nasáklá a krev se rozlévá do kalhotek. Majka v kabelce našátrá pytlík s vatou, kus utrhne a položí na vložku. Jde si opláchnout ruce, kohoutek nejde dotáhnout, voda stále něžně doráží na umyvadlo. Majka zvažuje, jak tuhle seanci zakončit. Rifle! Jediné, o co jde, jsou její holčičky.

Majka se rozhoduje jít rovnou na věc, protože cítí, že lepší už to nebude. „Vánoce jsou za dveřmi a Bělka by si moc přála rifle. Vladimíre, sliboval jsi mi nějaké bony. Mohl bys mi je zajistit? Co myslíš?“ Dívá se mu zpřímá do očí, je zase klidná.

Vladimíra zjevně poněkud vyvádí z míry Majčina drzost, počítal s tím, že ho bude ujišťovat o své loajalitě a tahat z něj rozumy, ale její pragmatičnost mu na okamžik bere nadhled. „Marie, dobře víš, že ti pomáhám, jak jen to jde. Ale měla by sis uvědomit, že jsou důležitější věci než nějaký blbý kalhoty!“

Chachá! Takže ty nepřestaneš buzerovat, ty vyděračské srabe!

„Budiž, nechme toho, však na tom nezáleží. Co kdybychom se bavili zase chvíli o tobě? Co tvoje žena? Jak jste daleko s žádostí o rozvod?“ usmívá se Majka kysle.

„Maruško, no tak. Říkal jsem ti přece, že to bude ještě dlouho, že je to složitý.“

„Je moc milá, mimochodem,“ střílí Majka od boku a sází na to, že jí to zbaští.

„Ty ji znáš?“ Vladimír neskrývá údiv, hlava se mu zavaňuje zrychleným vypočítáváním situací, kde by Majka mohla potkat jeho manželku.

„Helena Holubová. Provdala se za tebe v roce 1984 a o rok později se vám narodil syn Václav. Pravidelně ji podvádíš a pomlouváš a už několik let mi vyprávíš, že se rozvádíte, o čemž ona nemá tušení.“

Vladimír se rozesměje a v očích se mu poprvé za dnešní večer zaleskne živý zájem o Majku, znovu si stoupne na pevnou zem. „Ty vůbec nejsi hloupá holka, Marie, vůbec ne!“ Jeho smích ji nakazí. Vladimírovy ruce zmizí pod stolem, berou její nohu, rozepínají kozačku a nechávají ji spadnout na zem. Vkládají její chodidlo mezi své vlastní nohy a začínají jím třít látku tesilových kalhot. Teď, nebo nikdy.

„Tak co ty bony?“ Majčin natažený prostředníček přejíždí bříškem po jejích rtech, ústa má pootevřená a dívá se Vladimírovi do očí, které jsou rozšířené žádostivostí.

„Zítř se u mě zastav, kočička,“ říká, ale bohužel vypadá, že si to vůbec neuvědomuje. Ale to už mu Majka ráda připomene. Má před očima balíček zabalený v bílém papíře potištěném modrými stromky a sněhuláky s velkým B nadepsaným černou fixou a tělem se jí rozlije uspokojení, uspokojení z mateřství.

„Búúú, búúú! Maminkóóó, nenechávej nás tu samotné!“ Sabina se šklebila nad sestřinou postelí. Bělčina ubřečená tvář se vztekle zvedla z polštáře a její ruka by ráda něco mrštila, jenže neměla co. A tak se tělo vyklonilo z postele a ruka sevřenou pěstí udeřila Sabinu silně do stehna.

„Jau! Ty vole, se neposer, ne!“ Sabina se překvapeně chytila v místě utržené rány, otevřela prosklené dveře a odešla do kuchyně. Bělka to ale dlouho nevydržela a vyběhla za sestrou, která seděla rozvalená na pohovce a usrkávala sodovku.

„Copak tobě je to úplně jedno, Sábi?“ V Bělině hlase už nebylo tolik vzteku, přehlušila ho naléhavost z nepochopení, které je dělilo, ačkoli jinak byly tak pevně spojené.

„Jako co?“ Sabina schválně vypadala netečně, ale ve skutečnosti s ní také cloumaly emoce. Nemohla si však sestru nevychutnat, protože se to prostě nabízelo a takovéhle šance se nenechávají ležet ladem.

„Jako to, že nám zavolá táta? Že nám to máma řekne jen tak, mezi dveřma, a zmizí?“

„Ne,“ odpověděla lakonicky Sába, nasála doušek vody a prudce ho sešpulenými rty vstříkla zpět do sklenice.

„No a... co budeme dělat?“

„Jako s čím?“

„No jako s tím telefonem? Ty to vezmeš?“ Běla stála nad rozvalenou sestrou a byla jako u vytržení.

„Jasně. Ty ne?“ zeptala se Sabina stále stejným tónem.

„No já teda rozhodně ne! V žádném případě! To jako si najednou po třech letech vzpomene jakoby nic, a teď se s ním budeme bavit o škole, jo?“

Sabina položila skleničku na stůl, sedla si a vzdorovitě zdvihla bradu. „Furt lepší než chtít džíny od toho slizouna, ségra. Jsou to džíny, rozumíš? Žádný rifle, debilko!“

„Co to s tím má co společného? Strejda se aspoň stará, pomáhá nám, to mi připadá furt lepší, než když po nás táta ani nevzdech!“ Běla zase začínala natahovat, nešlo to zastavit, ale před ségrou to bylo jedno. Sice jí to dá sežrat, ale stejně ji potom nikdy nepotopí, když jde do tuhého. Je to přece ségra.

„Tak aby bylo jasné, náš táta je dobřej a máma ho milovala. Ne jako tohohle slizouna, se kterým se kurvila jenom kvůli bytu a teď se kurví kvůli tvejmu džínům. Já zase nechápu, jak po ní tohle můžeš chtít, Běluno!“ Sabina se zvedla a taky zvyšovala hlas, sestru už proškolila svou kamenností, to by stačilo, teď se to může rozjet naplno.

„Jasně, dobřej. Ten je dobřej tak akorát na to, aby ti dával cigára. Copak ty si to nepamatuješ? Jak nás naposled nevrátil včas, máma mu bušila na dveře, že zavolá věbé a on nám oběma držel rukama pusy, abysme nemohly řvát? Copak ty si to nepamatuješ?“

„Právě že pamatuju, hrozně nás chtěl, chápeš? Hrozně s náma chtěl bejt, ale máma to nedovolila. To si právě pamatuju moc dobře, a teď už to nedovolím! Je to kurva můj život, můžu si bejt, s kým chci!“

„A co dělal celý ty tři roky?“

Hádku prořízl ostrý zvuk červeného aparátu, který se celý třásl a sluchátko na něm poskakovalo. Obě dívky zděšeně ztuhly, zíraly na otočný číselník a obě najednou napadlo, že je divné,

že devítka je už skoro smazaná, zatímco ostatní číslice jsou čitelné. Telefon zazvonil podruhé, potřetí. Sabina se neochotně pohnula, přišlo jí, že je slyšet, jak jí kloubní plošky třou o sebe a jak se jí napínají svaly. Pomalu zvedla sluchátko a přiškrce- ným hlasem řekla své příjmení.

„Dobrý den, tady Patrik. Prosím vás, je doma Sába?“

„Nazdar, ty vole!“ odpověděla Sabina uvolněným hlasem, Běla si odfrkla a odešla do pokoje. Bylo teprve tři čtvrtě na osm.

Běla seděla na posteli a nechala zhasnuto. Rukama si objí- mala kolena, zírala do okna, kterým se v dešti mihotalo světlo pouliční lampy, a poslouchala sestřino otravné švitoření. Pat- rik. Největší debil ze školy. Za chvíli sestřin hlas ustal a po- tichu se otevřely dveře.

„Hele,“ řekla Sabina smířlivě, „já ten telefon vezmu a vyří- dim to, jo?“ Sabinina hlava vykukovala do temnoty pokoje a mluvila směrem k prázdnému psacímu stolu. Chvíli jí trvalo, než uvykla tmě a detekovala Bělu na posteli.

„Jdi do háje,“ odpověděla Bělka způsobem, který v jejich řeči znamenal *Tak jo, díky*. Přešla k polici s kazetami a po paměti vybrala tu, kterou si dnes přinesla od kamarádky. Dala ji do kazetáku a hlasitost zvýšila skoro na maximum. Sabina zmi- zela, ale za chvíli hudbu přehlušily tupé úderý do ústředního topení. Sabina znovu rozrazila dveře.

„Stáhni to, ségra, neblbni!“

„Copak? Neslyšela bys telefon?“ odpověděla Běla uštěpačně, ale poslušně otočila kolečkem. Slyšela, jak Sabina vedle za- pnula televizi. Osm nula jedna. Osm nula tři. Osm nula sedm. Osm deset. Běla to nevydržela a šla do obýváku. Sabina si jí nevšimla, seděla na okraji sedačky a očima fixovala telefon, který byl zlověstně potichu.

„Pojď na cigáro, ségra!“ řekla Běla lítostivě.

Sabina sebou trhla. „Teď ne.“ V jejím hlase byl strach nebo možná zklamání.

„Copak? Ty nechceš jít na bigo, jo? A ty tu čekáš na co jako? Nezavolá! Sabino, ne-za-vo-lá! Pochop to!“

Sabina rázně vstala, přešla okolo sestry a zavřela se na záchodě. Běla přešla za ní, chvíli postála u zavřených dveří a chtěla je otevřít, protože jí bylo jasné, že ségra sedí na vaně a čumí do tmy. Nakonec to neudělala a šla ji vystřídat na sedačku. Osm čtrnáct. Osm osmnáct. Sabina vyšla z koupelny a bezradně stála nad Bělou.

„Pojď sem, ségra,“ Bělka plácla rukou vedle sebe na sedačku a poodkryla deku, kterou se zpola přikrývala. Sába přisedla a obě se zadívaly na obrazovku televize, kde už skončily televizní noviny a začal hlavní program, televizní hra o hledání morálních hodnot, jak oznámila hlasatelka. Zrak oběma čas od času putoval na nástěnné hodiny nad kuchyňským koutem a obě si začínaly připouštět myšlenku, že dnes večer doopravdy nezavolá. Nikdo. Pan Nikdo. Sabině začalo zklamání prolézat celé tělo, úplně jí to bolelo a Běla to cítila. Dotýkala se sestry kolenem a tím kolenem to proudilo i do ní. Bylo jí Sabiny líto. Když jely závěrečné titulky, naklonila se k sestře, jejíž skelné oči byly upřené na obrazovku.

„Ségra, tak už pojď na to bigo.“

Sabina otočila k sestře hlavu a kývla. Televizi nechaly zapnutou, šly si beze slova obléct bundy a boty a Běla opatrně vytáhla z peřinového povlaku cigaretu. Vyšly ven, ještě pořád slabě mrholilo, a zamířily k zídce ohraničující nedaleký vybetonovaný plácek. Zalezly si na její konec, který byl ve stínu lampy. Běla zapálila cigaretu, potlačila zakašlání a hned ji předala Sabině. Ta lačně natáhla dým, který — jak věřila — jí pomůže.

„Ti volal ten tvůj, jo?“ zeptala se Běla.

„Jo.“

„Proč nejste dneska spolu?“

„Rodinná oslava nebo co.“

„Hmmm.“

Sabina předala cigaretu sestře, která s nevolí potáhla a kašel už déle neudržela.

„Dej to sem, lemro.“

„Sem myslela, že ti dal kopačky.“

Sabina se udiveně podívala na sestru. „Patrik? Nesor, ten dolejš!“

„A líbáte se jazykama?“ Běla soustředěně okopávala zídku.

„Jasně. Sme to už dělali,“ odpověděla Sabina suverénně.

„Cože? Jako co ste dělali?“ Běla neskryla zděšení.

„No to, no. Sem se bála, abych neměla mimino, ale prej to bylo jenom prstem.“

„Cože? A tos jako nepoznala?“

Sabina se trochu zarazila. „Sem měla zavřený oči, soustředila jsem se na ten prožitek, chápeš?“ Lačně potáhla z cigarety.

Běla mlčela a představovala si, jak hnusnej Patrik šátrá sestře v pochvě, když mají rande na Václaváku, ona má zavřené oči a přemýšlí, jestli neotěhotní.

„Hele, ségra, a víš, že kouřit znamená taky dělat to klukovi pusou?“ řekla Sabina znalecky.

„Cože? Jako líbat?“

„Nééé, jako dělat mu to, tam, na tom, na ptákoví, jezdit mu po ptákoví pusou, mít ho v puse, no, debilko.“

„Fuj! To je nechutný! Nene, ty vole, nene! Nekecej, žes to dělala hnusnýmu Patrikovi!“

„Není hnusnej! Náhodou. Miluje mě! A co ten tvůj pianista, když seš tak vybíravá a chytrá, he?“ zaútočila Sabina.

Běla odklonila pohled na své boty. „Nic. Mě nechce, to je jasné.“ Marian Smatuš. Z buržoazní rodiny. Hraje nejlíp na piano, všechny se po něm můžou utlouct. Hraje mnohem líp než ony dvě dohromady. A ji teda rozhodně nemiluje.

„Běli,“ řekla Sabina podlézavě a Běle bylo okamžitě jasné, o co půjde. Marian — piano — pondělí se blíží.

„Co?“

„Běli, půjdeš za mě na klavír, prosím?“ Sabina típla cigaretu, seskočila ze zídky, ruce dala zimomřivě do kapes a s očekáváním hleděla na sestru, která dělala, že ještě vyfukuje dým.

„Ne.“

„Prosím, prosím, prosím!“

„Dyt Jiříčná to pozná. Už minule to čula.“

„Hovno pozná, musíš to vorat, to je celý. Chci s Pátou na rande. Bělunko! Dám ti svůj vitacit, jo?“

„Ne,“ odpověděla Běla nesmlouvavě a také seskočila ze zídky. Sabina se naštvane otočila a šla pryč. Běla ji doběhla.

„Tak jo, no.“

Když za holkama zaklaply vchodové dveře, Sabina rovnou zamířila čurat a Běla ji následovala. Dělalaly to tak skoro po každé. Z koupelny pozorovala sestru otevřenými dveřmi na záchod. Když Sába poněkolkáté dočurala, odmotala si zbytečně dlouhý kus papíru, aby se utřela.

„Proč s tím tak plejtváš? Plejtváš se vším, s papírem, s ubrouskama, s vložkama!“ štěkla Běla.

„Abych vás s mámou nasrala,“ odpověděla Sabina lakonicky a spláchla. Jenže mě jen tak nenasereš, pomyslela si Běla s uspokojením a šla se zout a sundat si bundu. Sabina si začala čistit zuby a Běla se k ní bezmyšlenkovitě připojila, ačkoli bylo teprve po desáté.

„Sabino, ale ty furt cvičíš tu třicet pětku, to já už dávno nehraju. To bych musela znovu cvičit, to fakt nechci,“ zkusila to ještě Běla. „A máma to stejně pozná, to se provalí.“

„Nekecej! Právě že to vůbec necvič, bude to to... autentický.“

„Co to bude?“

„Autentický! To říká Patrik. To je jako vopravdický. Jako že si právě Jiříčná bude tuplem myslet, že jsem to já. A máma je úplně mimo, tu to nezajímá.“ Běla přemýšlela nad odpovědí, ale nic ji nenapadlo.

Sabina odplivla přebytek pasty do umyvadla. „Bělu, on nikdy nezavolá, že jo,“ řekla zamýšleně sestřinu obrazu v zrcadle.

Běla do ní mírně štouchla ramenem. „Ale jo, zavolá. Vždyt byl včera u mámy, tak určitě zavolá, to je jasný,“ odpověděla, ale sama si tím vůbec nebyla jistá. Bylo jí líto, jak po něm ségra touží. Ona, Běla, v sobě sice měla hořkost, ale jako by za tím už byla tlustá čára. Možná se nakreslila tehdy, když na nich ležel, aby jim vahou svého těla zabránil běžet za mámou, když jim bolestivě svíral pusy, aby nemohly křičet. Anebo třeba tehdy, jak máma strašně brečela, když si táta došel do jejich smíchovského bytu ještě pro poslední krabici věcí. Zavřela dveře, sesunula se podél zdi, jako by to vůbec nebyla jejich máma. To Bělu strašně vyděsilo. Anebo tehdy, když měla svůj první klavírní koncert a pořád u dveří vyhlížela, už měla být vzadu připravená s ostatními dětmi, ale ona chtěla tátovi zamávat, aby věděl, kam si má sednout, až ji máma nakonec odtáhla a syčela na ni: *Tvůj táta nepřijde, pochop to!* To byly tlustý čáry, který bolely, aby to právě pak tolik nebolelo. Copak je ségra nemá nakreslený?

Sabina se šla převléknout do pyžama a Běla na ni nechápavě zírala. „Co blbneš, vždyt je pátek, ty už jdeš spát, jo?“

„Jo. Sbíráám síly na zejtrék,“ odpovéděla Sabina a vylezla na horní část palandy. Běla chvíli nerozhodně stála v pokoji, potom se také převlékla, sedla si ke stolu, rozsvítila lampičku a pokusila se začíst do *Kopretin pro zámeckou paní*, ale tentokrát nebylo snadné vidět se na zámku s Marianem, s tím tajemným týpkem, o kterém máma říkala, že je z divný rodiny, že si na něj mají dát pozor. Bydlel na Malé Straně, což nemělo k zámku vůbec daleko, nosil mikádo, což z něj dělalo prince, a byl zasněný. Jenže tentokrát se jí do písmenek loudily úplně jiné vzpomínky. Stejně jako Sabině do zavřených víček.

Obě se nadechly toho dávného pocitu, kdy ještě žily s tátou. Nikdy si vlastně nepamatovaly, že by táta s mámou spali v jedné posteli, táta spával na gauči přikrytý pruhovanou dřevou dekou, která jím báječně smrděla a do které se holky ráno blaženě zavrtávaly. Byl to závod, která se vzbudí dřív a která bude aspoň chvíli sama s tátou. Bývalo těžké si ho strhnout k sobě, protože většinou moc nevnímal, ale fungovaly blbosti, na ty se chytal dobře. Stačilo navrhnout, že si namažou chleba máslem pomocí kartáčku na zuby, a už byl s nima, oči mu svítily kulišárnou. Nebo sundat starý hmoždír z poličky a používat ho jako gong, který oznamoval začátek představení. To táta nelenil a klidně vytáhl loutkové divadlo po dědovi a rozehrával scénky, do kterých si vypomáhal třeba kráječem na vajíčka, ze kterého dělal záchod pro loutky. Anebo rozvážovat na pavlači lampiony, aby Karáskovi čučeli. Anebo s ním dolezat za starým Hrdličkou a poslouchat, jak se bavěj o panu Bolševikovi. A pak si obě vybavily čekání, nekonečné, godotí, marné, bezvýhodné. Čekání na příchod, čekání na telefon. Au! Bylo to tu zase. Bolelo to jako prase. Přesně to by se tátovi líbilo, parádní básnička.

Zanedlouho Běla *Kopretinu* vzdala, zhasla lampičku a šla si taky lehnout.

„Spíš?“ zeptala se potichu Sabiny.

„Jo.“

„Ty ho máš furt ráda, že jo?“

Ticho. V tom napjatém tichu plném vířivých představ si ne všimly, že usnuly. I tentokrát se z jejich hlav začaly provrtávat dvě žížaly, a když udělaly díru do dna horní palandy, spojily se, aby se jim zdál takřka stejný sen.

■ Majka od taxíku, který jí Vladimír pokaždé zaplatil, skoro běžela. Nejasně si uvědomovala svoje ponížení, ale netrápila se tím, byla zvyklá netrápit se muži svého života, protože všechnu sílu potřebovala pro svoje holčičky. Co se asi dozví? Nedočkavě odemkla a hned si všimla, že bundy holek nevisí na sobě na jednom ramínku, jak to bylo, když odcházela. Sáhla na ně, byly vlhké a vycvičené chřípí nasálo trochu cigaretového kouře. Nebo to byly cítit její šaty? Zachmuřeně se svlékala a pomalu zamířila k jejich pokoji, překvapilo ji, že je zhasnuto. Opatrně otevřela dveře. „Holky?“ Sabina i Běla už ležely v posteli a pravidelně oddechovaly. Majka ucítila zklamání, bude tedy muset vydržet až do rána. Chvilí stála v temném pokoji a snažila se vyčist stopy po tom, co se v něm právě odehrálo. Mechanicky zavřela klaviaturu pianina, na což holky zapomínaly a ji to štvalo. Díky němu nebylo v malém pokojíku k hnutí, stolička se musela dávat stranou, aby se vůbec daly otevřít dveře. Majka zamžourala na číslo Czerného etudy v notách otevřených na pianinu a lehce se pousmála. Připadalo jí dojemné, že Běla někdy chodí místo Sabiny na klavír. Holky to tak dělávaly, Sába jí to zase občas vrátila při zkoušení z matiky.

Majka to brala tak, že její holčičky jsou tak trochu jedno tělo, a tahle jejich životní symbióza ji vlastně bavila. Nechápala, jak je někdo může nerozeznat, ona by si je v životě nespletla, ale jim to procházelo. Opatrně zavřela dveře, šla si uvařit čaj, ale hlídala, aby konvice nezačala moc pískat. Potom ze zdi sundala sklápěcí postel a šla spát.

Majka se ještě převalovala na posteli a snažila se vzrušit, aby se alespoň trochu uvolnila, když tu uslyšela známé našlapování bosých nohou po líně v předsíni. Odsunula se ke kraji postele a Sabina k ní potichu vklouzla pod peřinu. Majka ji pohladila po vlasech.

„Tak co, Sabinko?“ zeptala se opatrně.

„Nezavola!“ Majka zavřela oči a hrdlo se jí prudce stáhlo. Ten hajzl! Cítila oblak zklamání, který obklopoval levitující postel, a věděla, že by ho měla rozrazit, jenže vůbec nevěděla, jak by to měla udělat, a tak mlčela.

„Mami?“

„Copak, holčičko?“

„A ty si Vladimíra chceš vzít?“

„Ne, Sabinko. Nechci. Nikdy si ho nevezmu, nikdy. Ani kdyby on chtěl.“ Sabina se spokojeně zavrtěla a stulila se do klubíčka na bok zády k mami. Majka stísněně zavřela oči.

„A on chce?“ znovu se vydralo do mraku, který se pořád nerozpouštěl.

Majka váhala s odpovědí. „Ne. Asi ne.“

„A mami, on tě táta podváděl?“

Majka se překvapeně otočila k dceři a připadala si najednou zcela probuzená. „Ne! Proč? Nebo... já vlastně nevím, nevím o tom, možná že i jo. Proč se ptáš?“

„Protože nechápu, proč jste se vlastně rozvedli.“

Majka si povzdechla, ale opustily ji síly. Copak tohle může vyprávět své třináctileté dceři? Vždyť to přece žily s ní! Pohládila Sabinu po vlasech, které ještě pořád voněly dětstvím. Dětstvím, které jim zpackala.

„Spinkej už, holčičko moje. Jsi moje sluníčko, moje odměna.“

■ V sobotu ráno o půl osmé se všechny vrátily z nákupu s vítězoslavným pocitem, ukořistily dvě plata vajec! Ve frontě byly už od šesti, dostala se na ně řada a neprofláklo se, že jsou jedna rodina. Sice se zas tolik peněz na křapkách oproti normálním vejcím neušetřilo, ale byl to spíš takový sportovní výkon, ze kterého má člověk radost. Všechny se těšily na míchaná vajíčka, dokonce mají i slaninu, mňam! Každá si udělá hned dvě. Ale copak dvě, klidně i tři! To je... devět. Pche! Klidánko, mají jich haldy.

Holky švitořily jedna přes druhou, bavily se o nepříjemné prodavačce z Jednoty, která měla pořád tu samou puntíkovanou zástěru, jeden knoflík utržený a ve vlasech nechutnou krajku připíchnutou sponkou, jako by to snad mělo zabránit padání vlasů do jídla. Holky předváděly, že je to princezna, která sedí na vaječném trůnu a zpoza tlustých brýlí kvoká, komu dá a komu už ne. Majku také nakazily, i ona si zahrála zoufalou poddanou ve frontě: *Prosím, pěkně prosím, budu hodná, nic špatného neřeknu, jen mi prosím dejte jedno pěkně žlutoúcké!* Chachacha!

Běla zapnula televizi, sobotní ranní pásmo pohádek ale fungovalo spíš jako kulisa, tohle už holky fakt nezajímalo. To už měly dávno za sebou, kopretiny! Majka si vzala zástěru, zapálila sporák a o okraj pánve rozjařeně rozbíjela jednu skořápku po druhé. Křáp! A křáp! Křáp, křáp! Vůně rozteklé slaniny

a škvařených bílků a žloutků probudila hladové smysly všech tří a Sabina cítila, že tentokrát se bude cpát taky. Výjimečně.

Crrrrrrrr! Majka zaklela, posunula pánev na vedlejší nezapálený hořák, ruce si otřela do zástěry a šla zvednout telefon.

„Prosím, Vránová!“

Holky si nedočkavě vytáhly lžice ze šuplíku a uždibovaly nedodělaná vajíčka nad pánví. Najednou Běla dloubala do Sabiny a ukázala lžicí směrem k mámě. „Hele!“

Majka byla bledá, u ucha držela sluchátko, mlčela a vyděšeně se na ně dívala. Najednou prasklo stavidlo.

„Ty hajzle! Nech už nás konečně na pokoji! Říkal jsi v osm v pátek večer, ne v sobotu ráno! Ne, to se právě strašně pleteš, není to vůbec jedno, celej život to není sakra jedno! Holky tu čekaly na telefonu a byly děsně zklamaný, rozumíš? Ale to ty nemůžeš nikdy pochopit, protože ty nemáš šajn, jak se vychovávají děti! Vopovaž se! Zapomeň! Běž si konečně zklamávat někoho jinýho, já už ti na to v životě neskočím, a od holek se drž dál, rozumíš?“ Majka do telefonu křičela a sluchátko pevně svírala. Najednou Sabina pochopila, že s ním chce máma třísknout, odhodila lžici a jako kočka skočila po mámě a vyrvala jí sluchátko z ruky. Majka se překvapeně nezmožila na odpor.

„Haló? Haló! Tati, jsi tam?“ řekla Sabina nedočkavě a srdce jí div nevyskočilo z kalhot na podlahu, někam k máminým nohám.

„Ne, to jsem já, Sabina.“ Sába si sedla na okraj pohovky zády k mámě a tulila se ke sluchátku, které by si nejrady odnesla někam na záchod.

„Dobrý.“ Sabina se tiše a radostně rozesmála. „Nééé, jenom někdy. Né furt.“ Majka se zoufale podívala na Bělu, která pořád bezradně stála u sporáku.

„A kde to je?“ pokračovala Sabina.

„Hmm, no to zní dobře, ale musíme to probrat s mámou. A na jak dlouho?“ Majka tuhla stále víc a ucítila slabost, která jí brala slova z už tak prázdné pusy.

„Tak mi ještě zavolej, jo? Budu se těšit. Ahoj.“ Sabina zasněně položila sluchátko a trochu rozpačitě se otočila k mámě. Když uviděla její zděšení, navalil se do ní vztek.

„Co... co ti navykládal?“ zeptala se Majka konečně.

„Zve nás s Bělou na podnikovou chatu Benziny, kde teď dělá. Chce nám prej někoho představit... Je to v Tatrách. Po Vánocích, na silvestra,“ odpověděla Sabina.

„Cože? No to absolutně nepřipadá v úvahu! To nedovolím!“ Někoho představit! Majce připadalo, že panely ohraničující obývací se naklánějí jeden ke druhému, aby je všechny splácky, jako smaženky.

„Jako proč, mami? Já tam chci! Budeme moct s Bělunou lyžovat, táta to všechno zaplatí!“

„Vždyť je vám třináct, proboha!“ odpověděla Majka a ranní pohoda se jí rozpadala pod vlhkými prsty jako skořápka.

„Čtrnáct. Bude nám už čtrnáct, to zvládneme, táta nás vyvedne. Co říkáš, Bělo?“ Sabina se podívala na sestru, od které čekala podporu. Běla polkla naprázdno a prohlásila: „Já rozhodně nikam nejedu.“

■ Duch-duch, duch-duch, duch-duch... celá ta železná konstrukce se natrásala a Sába měla pocit, že se její lůžko co nevidět utrhne a s třískotem odletí. Občas se mihlo nějaké světlo, ale převážně to byla jen tma tmoucí, tma s dekorem odlesků šálivých jako ty nejasné události, které teď na Sabinu čekaly v tatranských štítech, jež si představovala monumentálně.

Ale o štítu vůbec nešlo. Leda tak o ten Bělunin. Jak to říkala na peroně? *Nenech se zase rozesrat, ségra, musíš mít krunýř! Krunýř? Jakej krunýř? Co to meleš?* zeptala se Sába. *No krunýř, jako štít, vobranu, no.*

A taky jí Bělucha řekla, ať se nezlobí, že s ní nejede. To bylo trochu divný, takhle spolu přece nemluvěj. V poho, ségra, odpověděla rozpačitě. A jako jo, připadalo jí zvláštní, že tohle všechno podniká bez ní, byly přece jenom furt propojený, ale zase na druhou stranu to bylo i báječný, mít tátu jenom pro sebe! Tejden! Panečku! Určitě ji nechá hulit a možná jí koupí i pivo. A bude moct balit kluky. No co, třeba tam bude někdo zajímavěj, aspoň by zapomněla na blbečka Patrika. Sabinu trochu píchlo pod žebry, narovнала si schrutou deku. O Vánocích se ani neozval a pak si mýrnix týrnix zavolá, jako by se nechumelilo, co podniknou na silvestra. Už mám svoje plány, debile!

Hlavně nepřejet. Sabina se zálibně asi po pěti minutách znovu podívala na svoje zbrusu nové digitálky, zmáčkla čudlík na boku a displej se podsvítil. Nula jedenáct. Neměla by se už chystat? Blbost, ještě je spousta času. Hlavně nepřejet, i když jí průvodčí slíbil, že ji v Popradě vzbudí. Budou tam až po třetí hodině. Jak to všechno vynese z vlaku? Do vlaku jí pomohla máma s Běluchou, ale jak to udělá sama? Nejdřív sundá kufr, to snad zvládne, ten přenese chodbičkou ke dveřím k hajzlu. Pak se vrátí pro lyže. Dostaly s Běluchou parádní nový artisky, a dokonce přeskáče, to se teda máma plácla přes kapsu. Džíny pro Běluchu, hodinky pro ni a lyže dohromady — svázaný provázkem s cedulkou *Běsa*. Nebo spíš se plácl Vladivoj Debilvoj. Ona by si ty džíny teda nikdy před mámou nenatáhla, ale stejně chtěla po ségře, aby jí je půjčila s sebou do Tater. Nepůjčila, kráva. Bude v nich kroutit zadkem na Mariana. Pche, jako by jeho zajímaly jejich panelákový zadky, debilka.

Duch-duch, duch-duch, duch-duch... Sabině připadlo, že se vlak řítí šílenou rychlostí a v každé stanici jí skřípění brzd přišlo nesnesitelné. Jak někdo v tomhle může usnout? To nechápala. Sabině bylo najednou líto, že už je po Vánocích, i když ty letošní se nesly ve znamení urychlování času, už aby bylo sedmadvacátého a ona konečně nastoupila na vlak do Tater. Ale bylo to prima. Bylo prima sedět vedle mámy, která snad jen jednou v roce nespěchala, na sedačce, choulit se pod dekou, srkat čaj a ládovat se rohlíčkami, mandlovejma preclíčkami, které tak nenáviděla motat už na konci listopadu, a čokoládkami a čumět na pohádky. A nebylo náhodou špatný mít to tam všechno vycíděný, jak si máma přála, nablejkaný lustry a všechny čičurády ve vitríně, vydrbanej koberec, vypraný závěsy. Hezky to vonělo, to jo.

„Slečno, mládeži, vstávat, za chvíli jsme v Popradě!“ Sabinu někdo tahal za nohu a nejdřív ji to vyděsilo, ale rychle se zorientovala. Vmžiku jako ještěrka slezla dolů a poprosila průvodčího, aby jí pomohl s kufrem a s lyžemi. Zvládlo se to dobře. Sabina se navlékla do bundy a čepice a zpocená se křečovitě držela železného madla v chodbičce vlaku. Byla to celá věčnost. Chtělo se jí čurat, ale teď přece nemohla jít, co kdyby vlak zrovna zastavil. Konečně ucítila zpomalování soupravy a za chvíli začalo děsivé skřípění. Když vlak zastavil, prala se s klikou těžkých dveří a na peron skoro vypadla. Srdce jí bušilo až někde v hlavě, měla pocit, že se celá třese. Pozná ho? Jasně že jo. Je to přece táta! Hned hladově vykoukla ven, uviděla několik postav, ale rychle šla vytahovat kufr a lyže. Překvapilo ji, že lidí vystupovalo docela dost. Chvíli postávala u své hromádky a přemýšlela, na kterou stranu se vydat, a vtom ho

uviděla. Přecházel pomalu podél vlaku a rozhlížel se. Vypadal úplně stejně! Pořád černé vousy, pořád ta stejná černá kabelka přes rameno. Byl trochu nahrbený a kouřil.

Sabině vjela prudká radost do konečků všech prstů, ale tam se nějak zasekla a ne a ne natéct do svalů, které by se rozběhly nebo aspoň usmály. Sabina ztuhle stála, žmoulala držátko kufru a civěla na muže, který byl tak důvěrně známý a zároveň tak bolestně cizí. Mezi nimi se šklebil příkop z uplynulých let strávených jeden bez druhého. Nesměle na něj zamávala.

„Páni! No... ukaž se, to snad nejní možný, no ty už jsi fakt kus ženský!“ Táta se Sabiny zlehka dotkl na rameni a prohlížel si ji, jako by ji snad viděl poprvé. Nebo po deseti letech. Vždyť to byly jen tři! „Teda, já bych tě snad ani nepoznal, Sabulko!“ Sabulko. Sabulko bambulko. Takhle jí říkal jenom on. Sabina nasála tátovu vůni, vůni uleželých startek bez filtru, a konečně se radostně pousmála.

„Tak co, holčičko? Jaká byla cesta? Ty už jsi panečku cestovatelka!“

„Tati, neblbni, vždyť už je mi čtrnáct!“ řekla Sába konečně.

„No jo, dyť jo. Pojď, vezmu ti kufr.“

Cestou k autu se táta snažil neobratně vyptávat na Bělu a na školu a Sabina jen lakonicky potichu odpovídala. Její zaraženost ji překvapila, přece se tolik těšila, ještě ve vlaku si představovala, jak skočí tátovi kolem krku a bude mu líčit všechno možné — jak zápolila s vyklápěcím malým košem na odpadky, a když konečně povolil, tak se svalila na zem a zapřela se o nohy báby, která s ní jela v kupé. A jak se jí průvodčí zeptal, jak může takhle něžná mladá dáma cestovat sama. To je divný, vid', tati?

„Sabinko, musím ti něco říct. Bohužel na chatě teď není už žádné volné místo, přijelo víc lidí, než si správce původně

myslel. Ale za tři dny už volno bude. Budeš muset tři dny počkat v Popradě a pak za mnou přijedeš, ano?“

Plesk. Cože? Sabina se zastavila a nechápavě se na tátu zadívala. Nervózně se ošil. Položil její kufr a chytil ji za ramena.

„Sabulko, podívej, je to velkej úkol pro velkou holku, ale já vím, že moje holčička to zvládne. Do hotelu jít nemůžeš, ale zařídil jsem ti bydlení u jedněch lidí v Popradě. Počkáš tam tři dny a pak přijedeš vlakem na zastávku Východná. Na silvestra. Vlak tam bude v pět, počkám na tebe a báječně si toho silvestra užijeme. Ano? Zvládneš to, Sabulko?“

Krunýř. „Tati, ale já přece můžu spát s tebou na pokoji, ne? Já klidně budu spát na zemi!“ Zkoušíš to ještě, to se přece zvládne! Přece teď, po tom všem, nepojeďeš někam úplně jinam, k nějakým zasranejm Slovákům?!

„Sabino, neblázni! To bychom se nevyspali ani jeden a správce chaty tohle nechce dovolovat. Podívej, já s tím nic nezvládnu. Nevěděl jsem to dřív. Mě to přece taky mrzí!“

„Tak pojď se mnou!“

„To nejde, Sábi. To nejde. Já to tam mám zaplacený. Hele, netvař se, že to nezvládneš. Vždyť už jsi přece skoro dospělá!“

Chtělo by se ti natahovat, ale místo toho jen stojíš a slabě pokrčíš rameny. Táta se s úlevou usměje, protože to považuje za souhlas. Vezme kufr a pošouchne tě směrem k východu. Jdete mlčky k jeho autu. Nakládá věci do kufru, lyže přiváže na střechu. Nasedáš a zaraženě mlčíš.

„Sabulko, je tam nádherně!“ Táta radostně mluví, jako by se vůbec nic nestalo. „To budeš zírat! Spousta sněhu, báječný lyžování! Lyže ti samozřejmě odvezu hned, aby ses s nima nemusela tahat. To si parádně užijeme. Hele, a mámě to neříkej, jestli jí budeš volat, jo? Ona by se hrozně bála, ale my víme, že ty to přece zvládneš.“

Jasně že to zvládneš. Bělucho, debilko, proč jsi jenom nejela se mnou?

Přijíždíte k malému domku, táta zazvoní, a i když je ještě noc, za chvíli se otevřou dveře a stojí v nich starší ženská. Vypadá mile, ale tobě vadí. Najednou ti vadí všechno. Mechanicky se s tátou rozloučíš, bereš si papírek s adresou a telefonním číslem na chatu Benziny, je na něm napsané i vlakové spojení, kterým máš na silvestra přijet. A taky štos bankovek. Je to spousta peněz, ale to v tu chvíli nevnímáš. Ženská tě vede dál, mluví divně, jako v telce, ukazuje ti tvůj pokoj. Když odejde, sedíš oblečená na posteli a civíš do prázdna.

█ Vykradeš se z pokoje, jdeš si vyčistit zuby. Ta divná ženská tě zve na snídani, máš hlad. Žvýkáš tuhý chleba a rozhlížíš se kolem. Vedle kuchyňského stolu je divan pokrytý hnědou dekou a nad ním visí kříž s Ježíšem. Vánoce. Kostel. Připadá ti hrozně divné, že ten pradávný svět je teď i tady, blízko. Nade dveřmi do pokoje jsou zase hodiny s kukačkou, to tě pobaví a vybavuješ si Křemílka a Vochoomůrku. Z pokoje najednou vyjde kluk, je hrozně vysoký, úplná čára. Překvapeně se na něj díváš. Nějak tě nenapadlo, že mají děti. Představují ti ho jako nejstaršího syna Patrika, děti mají pět, mladší jsou u babičky na východním Slovensku. Pět! Ty vogo, pět dětí! To je úplnej útulek. Kříž a pět dětí. Panejo! Napadne tě, že možná ten pokoj, ve kterém spíš, je jeho a on teď musí spát u rodičů. Patrik, to je dobrý! To by ses ani nemusela přeučovat. Koutkem oka ho sleduješ. Má pár beďarů, ale náhodou není vůbec špatnej. Ty hadry jsou teda děsný. Patrik vypadá, že tě vůbec nevnímá. Ani ti to nevadí. Ptáš se, kde je nejbližší telefonní budka, a po snídani jdeš volat domů.

Dveře budky jsou vylomené, telefonní seznam nemá přední stránku a je celý potrhaný, všechno vypadá nefunkčně. Telefon ale překvapivě vyzvání.

„Vránová.“

„Čau mami.“

„Sábi, to jsem moc ráda, že voláš. Tak jak se máš?“

„Dobry.“ Chvíli se odmlčíš a cítíš, že máma něco čuje. „Je to tu skvělý, parádní na lyže.“

„Ty už jsi lyžovala?“ ptá se máma podezřívavě.

„Ne, ale teď půjdu. Mám svůj pokoj, paráda, fakt, mami.“

„A... co táta, Sabinko?“

„Dobry. Mami, je tam Běla?“

„Ne, Bělka spala u kamarádky.“ Ztuhneš. Cože? Běluna není doma? Co si to dovoluje, vždyť jsi měla volat! Je ti to líto a po sestře se ti zasteskne.

„Aha, jasně. Mami, tak já zavolám zase za pár dní, jo? Na silvestra večer, jo? Tak zatím, mami, pusu.“

„Pa, Sabinko. Dávej na sebe pozor. A nos košilku, ať nena-
stydneš!“

Zavěsíš sluchátko a najednou se před tebou rozprostírají tři dny v Popradě. Je to celá věčnost. Nikdy to neuteče. Do dřevěné poličky v budce vyrýváš nehtem čárku, ta je za dnešek. Až tu budou čárky tři, tak už pojeděš za tátou. Je zima, ruce vrážíš do kapes a jdeš zpátky k domu, kde teď bydlíš. Teprve teď si všímáš, že na dvoře stojí králíkárna. Za mřížkami pozoruješ huňáče, jak spokojeně dlabou seno a nemotorně převrhávají misky s vodou. Těch bobků! Fuj. Obejdeš dům. Zezadu není oplocený, je tam louka, která se svažuje až k potoku. Jdeš po-
malým krokem tím směrem. Sedáš si na kládu, rozhlížíš se. Opodál uvidíš partičku kluků. Díváš se do vody, která u břehů zamrzá.

„Ty u nás teraz bývaš, nie? Ako dlho tu budeš?“ Je to Patrik.
„Do silvestra.“

Prisedá si k tobě, trochu tě to zaráží. Nabízí ti cigaretu, neodmítneš.

„Večer ideme s kamošmi do krčmy. Môžeš íst s nami, ak teda už piješ.“ Kývneš. Trochu se ti zrychlí tep.

■ Tři starší kluci a ty. Před tebou je obrovský püllitr na keramickém podtácku. Připadáš si trapně, ale doufáš, že to není vidět. V duchu nadáváš Běluně, že ti nepůjčila ty džíny.

„Tak ty si z Prahy, čo? A poznáš Vitacit?“ ptá se ten nejhezčí z nich, asi Jarda, tak se představoval.

„Jasně. Ale mně nechutná.“ Těžko přece bude někdo, kdo chlastá pivo, lízat vitacit, ne?

Všichni se divoce rozesmějí, Jarda se kymácí na židli a div z ní nespadne. Polévá tě rudá barva, jsi zmatená, nechápeš to. Chtěla bys utéct.

Patrik se přestane smát jako první. „Nechajte ju na pokoji, veď je to ešte piskľa!“ Okřikne je. Pískle. Popelka. Jsi jeho Popelka, on je tvůj ochránce. Trochu se uklidníš a Patrik se k tobě naklání. „Mysleli kapelu Vitacit, vieš?“

„No jasně. Dyt říkám, že mi nechutná. Jako že to neposlouchám. To se tak v Praze říká, debilové.“ Uf! Všichni se na moment zarazí a přemýšlejí, jestli to myslíš vážně. Vypadá to, žeš to ustála.

„Koľko máš rokov?“ ptá se Patrik.

„Šestnáct.“ Patrik kývne, asi správnej věk.

„Jaro, máš?“ Jarda kývne a všichni si začnou brát bundy.
„Hulíš, Sabina? Máme trávu.“

Trávu? To je druhej vitacit? Ty vole, to je zlej sen, todleto! Přemýšlíš, co to má znamenat, radši ale jenom kývneš a taky si vezmeš bundu.

Sedají si na malé temné pódium za hospodou a začnou balit cigáro. Mají na to něco. Je ti jasné, že to není normální tabák. Že by to byla ta marjánka? Radši se na nic neptáš a natahuješ voňavý sladký dým, když cigáro koluje mezi všemi. Všimáš si, že ostatní kouř nezvykle dlouho drží v sobě, než ho vypustí, také to uděláš, ale neudržíš zakuckání. Zase se stydíš, ale ostatní jsou teď našťestí zticha.

Vlastně je to docela prima partička, je super, že tě mezi sebe vzali. Případá ti to legrační, sedíte tu za bukem a posíláte si tenký cigáro. Začneš se smát. Náhodou, měla bys jim to vysvětlit, proč jsi vlastně tady, je to docela dobrá historka, ne?

„Já jsem sem přijela za tátou, kterýho jsem několik let neviděla. Jenže tam na tý chatě není volno. Je tam úplně plno a já se tam nevejdu.“ Je to směšné, je to tak směšné! Trmácíš se sem jako kretén a pak skončíš tady, protože tam jsou jiný lyžníci. Hahaha!

Chápu to. Jo, to je docela prdel. Smějí se s tebou. Chceš jim říct, že tam za tři dny pojeděš, na silvestra.

Potahuješ, předáváš dál. „Já tam pojedu...“ Kam, do hajzlu? „Pojedu do Ameriky!“ Smějete se jako paka. Do Ameriky! To určitě! Není přece nic snazšího než se rozletět do Ameriky. Praha, Poprad, New York, bejby! Náhodou, vždyť tam máš nějakýho vzdálenýho strejdu!

„Můj strejda...“ Kterej? Mámin brácha? Máma nemá bráchu. Moje máma nemá bráchu, jsme všude samý holky, ty brdo! Směješ se tak, že tě z toho bolí břišní svaly. Samý holky! Jako vdolky! Chacha! Máš hlad.

„Peče tvoje máma vdolky? Na Slovensku se furt peče, ne?“

„V Praze sa nepečie? Ty kokso, v Praze nemajú žiadne buchty!“ Všichni se smějete. Ty vogo, jsou fakt vtipný, tahle partička, fakt hodně vtipný.

„Hele, já chodim s Patrikem!“ slyšíš se plácát.

Patrik tě obejme kolem ramen a dává ti neohrabaně pusku na tvář. „My už spolu chodíme, hej? To som si nevšímol!“

Odtahuješ se. „Ale ne, s jinym, taky Patrik. Jinej, ne!“

„Ja som Patrik!“

„No jako jo, ale on je taky Patrik. Jste dva.“

„Ty chodíš s dvoma, hej?“ Připadáš si jako královna. Ale hodná, jiná. Jsi královna, záříš.

Platí za tebe útratu a Patrik tě odvádí domů, nějak se tam dokodrcáte. Napadá tě, že by možná chtěl to... ti to udělat. Ale nic takového se neděje. Jsi ráda. Leháš si sama do jeho postele, hlava se ti točí, ve spáncích ti tepe. Bylo to skvělý! Tak takhle to táta myslel! Určitě Patrika zná, chtěl, aby sis to s ním užila, dal ti to jako dárek. Je to ten nejlepší táta na světě! Spokojeně usínáš a těšíš se na další den.

■ Třetí čárku v budce už Sabina nevyryla, protože to nepotřebovala. Když konečně vystoupila na železniční zastávce Východná, byla už tma. A pekelná. Starou nádražní budovu sice osvětlovaly lampy, ale kolem dokola nebylo vidět vůbec nic, protože zastávka byla daleko od obce. Malé ostrůvky špinavého sněhu výhrůžně tály, zima byla mírná a ani tady v Tatrách to nebyla žádná sláva. Ale na sjezdovce, tamhle někde nahoře, tam to bude určitě něco jiného. Začalo mrholit, padal mokrý sníh s deštěm a Sabinin plátěný kufr brzy začaly hydřit mokré fleky, jak se vlhkost propíjela až dovnitř, k šatům. Sabina se zvědavě rozhlížela, poponesla si kufr k lavičce a šla

obejít budovu, aby našla tátu. Když se marně rozhlížela po příjezdové cestě, zaplavil ji neblahý pocit, ale nechtěla si ho zatím příliš pouštět k tělu. Zklamaně si utřela nudli, byla prokřehlá a vrátila se k lavičce. Počká přece. Kde sakra může být?

Vytáhnout si *Mladý svět*, co jí máma nabalila, by byla blbost. Rozmáčel by se, stejně už má všechnu tu nudu, z níž byl nejzajímavější článek o dívce, která neplánovaně otěhotněla, přečtenou asi stokrát. Ale hlavně by na to v té tmě vůbec neviděla. A tak Sabina seděla, snažila se vzpomínat na Patrika, na toho českého i na toho slovenského, a snažila se snít o tom, jak si jednou všichni řeknou: Panečku, chodili spolu už od čtrnácti a jak jim to vydrželo! Bylo jedno, se kterým z nich by to bylo. Brala by asi oba. Slovák byl rozhodně vtipnější, Čech zase hezčí. Ale zlobivé myšlenky jí stále utíkaly někam o pár kilometrů dál do hor, do chaty Benziny, kterou si představovala jako malý zámeček. Kde je, do hajzlu? Sabina šla znovu obejít budovu nádraží s cílem přesvědčit se, že telefonní budka tu doopravdy nikde není. Co když se mu něco stalo? Co když je třeba v nemocnici a nemohl jí dát vědět? Sabina už byla netrpělivá, jakkoli se snažila nepanikařit. Jak dlouho už tu čeká? Hodinu? Pohledem na digitálky zjistila, že už to bude bezmála hodina a půl. Prsty měla rudé zimou, a rukavice se jí vytahovat nechtělo, teď už by se stejně nedokázala zahřát. Co bude dělat, když táta nedorazí?

Sabina v dálce uviděla postavu na kole a celé jí to připadalo spíš jako apríl než jako silvestr, o němž se sice dělá leccos bláznivého, ale cyklojízdy určitě ne. Usmála se a vděčně mu vyběhla naproti, ale za chvíli se zarazila — to nevypadalo na tátu. Zklamání. Byl to nějakej mladej hejsek. Přijel, Sabinu si změřil neutrálním pohledem, opřel kolo o zábradlí a stál. Vyhlížel vlak ve směru na Poprad.

Sabina k němu hned přispěchala. Ten kluk pro ni byl naděje a bylo jí jedno, jak to bude vypadat. Zeptala se ho, jestli zná chatu Benziny. *Jasne, pozná. Je to daleko? No tak pár kilákov to je. Tamtým smerom! Mávl kamsi, kde Sabina tušila strmé kopce a hluboké lesy. Prosím, doved' mě tam! Si sa zbláznila, nie? Ja idem do Popradu za svojou frajerkou na silvestra, určite sa tuhá budem trmácať s tebou po kopcoch. Si ožratá?*

Sabina se tedy odšourala ke svému kufru, zvedla ho a nejistě vykročila směrem, který jí kluk před chvílí naznačil. Otočila se na něj a on povzbudivě kývl. Vyrázila.

Bylo to fakt daleko. Hrozně. Sabina dýchala jako pes, rychle a trhaně, v boku ji strašně píchalo, jak táhla kufr do strmého kopce. Konečně se před ní vylouppla dřevěná horská chata, to musí být ono, kurva, to musí být ono!

Sabina se zhroutila na lavičku před vchodovými dveřmi a dlouho se snažila popadnout dech. Potom vzala za kliku a vešla, nejdříve do malé chodby, kde bylo zhasnuto, ale pootvěřenými dveřmi slyšela několik hlasů. Vešla do haly, odkud vedlo několikero dveří s malými cedulkami s čísly pokojů. V hale sedělo na židlích a na lavici několik lidí, popíjeli a bavili se. Do toho všeho hrála hudba, která byla Sabině povědomá. V čele místnosti stálo pianino, o které se opírala těhotná žena, moc hezká. A na piano hraje...

„Tati!“ vykřikla Sabina a vykročila tím směrem. Teprve napodruhé ji otec uslyšel, trhl sebou a otočil se.

„Sabulko! Ty jsi tady? To už je tolik hodin? Ježiš, promiň, já jsem tě asi měl vyzvednout, že jo? Jak ses sem dostala?“ Sabinin otec vstal a vyšel k ní vrávoravým krokem. Z úst mu táhl alkohol.

Táta tě hrubě posunuje do jednoho z pokojů a ta hezká těhotná ženská vás suverénně následuje. Díváš se na ni

nechápvavě a najednou uvidíš svou mámu, její obří sněhule, na které se zatvrzele díváš, a za ruku svíráš Bělku. Ta brečí. Máma na tátu strašně ječí, ať už jí konečně přestane furt kecat, proč jí neřekl, že to prostě nezařídil, že se na to vybodnul? Přece teď nebudou trávit dovolenou s tříletějma dětma v maringotce! A táta se tváří zoufale a opakuje, že fakt nevěděl, že tam nebudou mít dost volných pokojů.

„Tak, Sabulko, pojď dál. Kde máš kufr?“ ptá se táta, ale nečeká na odpověď, sotva se nadechneš. „Tohle je náš pokoj a tobě jsem zařídil pokoj někde v patře, to domluvíme se správcem. A zejtra vyrazíme na lyže!“

„Váš...?“ říkáš a zadíváš se na ženu. Vypadá rozčileně.

„Bořku,“ říká a bere tátu za předloktí, „ale domluvili jsme se snad jasně — jenom dneska, ne?“

Táta viditelně znervózní a podívá se na tebe. „Sábi, já jsem hrozně rád, žes přijela. Chtěl jsem, aby ses seznámila tady s Denisou, s mojí... partnerkou.“

„Snad manželkou, ne?“ řekne ta ženská přísně, potom se rozpačitě otočí k tobě a podá ti ruku, kterou zmateně stiskneš. „Ahoj, tak ty jsi ta Sabinka... hodně jsem o tobě slyšela.“ Nevěříš jí. Najednou ti to dochází. A co sis myslela? Že ti chtěl představit... kamaráda? Paradoxně tebou v tu chvíli projede prudký soucit s mámou, která tohle vůbec netuší a která by byla strašně smutná, že už má náhradnici a vy, holky, taky. Že už jste oficiálně nepodstatný, úředně patříte do minulého života, jako starý prdící trabantky.

„Sabulko, kde máš věci?“ zeptá se táta. Neodpovídáš. „Dojdi si pro kufr, jo? Já tě pak vezmu na pokoj!“ Táta tě trochu popostrčí a ty postáváš za zpola zavřenými dveřmi pokoje. Uslyšíš syčení té ženské.

„Manželka! Jsem tvoje manželka a žádná partnerka! Co to prosím tě má znamenat? Jaký lyže zejtra? Přece jsi mi slíbil, že budeme konečně jenom spolu! A že tvoje dcera přijede jenom na silvestra! Nebude tu doufám dýl, že ne?“

„Denisko, počkej... tak snad je jasný, že když Sabina přijela z Prahy, tak se hned neotočí zase zpátky... Silvestrem jsem myslel jako obecně, celou tu dobu... vždyť to bude fajn...“

„Je to naše jediná dovolená za celej rok, Bořku, jsem těhotná a doufala jsem, že budeme mít čas jenom pro sebe! Říkala jsem ti přece jasně, že se tady nechci starat o žádný dítě!“

Je hezká, ale zle syčí, jsi idiot, moje máma byla milionová proti týhle hnusný hysterce. Couváš chodbou pryč. Do očí se ti derou slzy, oči zvědavců na tobě ulpívají, rychle zapadáš do otevřených dveří, probíháš jídelnou do kuchyně, kde je několik kuchařek, které připravují chlebičky. Překvapeně odhlédnou od svých nožů a pomazánek. Brečíš a nejsi schopná slova.

„Čo sa deje? Kto to je, baby?“ ptá se jedna z nich, ostatní krčí rameny. Otírá si ruce do zástěry, jde k tobě a dává ti ruku na rameno. Cukneš sebou, odvracíš se a stále pláčeš, nejde to zastavit.

„Dievčatko, no tak, upokoj sa. Stalo sa ti niečo? Ty si teraz prišla? S kým tu si?“

„Já... jsem přijela za tátou, ale on... mě tu nechce.“ Jak to můžeš takhle říct? Ale už je to venku. Ta tlustá kuchařka pokýve hlavou a vzdychne.

„A kto je tvoj ocino, dievčatko?“

„Bořek. Bořislav Vrána.“

„Aha,“ odpovídá a vypadá, že má něco na jazyku, ale nic víc neřekne. Rozhlédne se po ostatních.

„Jedla si niečo? Pod' si dať chlebiček, nechceš?“ Je ti na zvracaní. Pach rybí pomazánky je ti protivný, jako tohle všechno. Zavrtíš hlavou a zase se rozbrečíš.

„Veď sa už ukludni. Uvarím ti čaj a ty mi všetko porozprávaš, dobre?“ Poslušne si sedáš na židli, ke které tě tlustice dovede, a čekáš na čaj.

„Musím odsud pryč. Musím vypadnout.“

„Ale to je hlúposť, dievčatko, veď už je noc, teraz ťa nikto neodvezie a ani žiadny vlak teraz v sobotu už nepôjde. Prespíš tu a zajtra sa uvidí. Sú tu dve voľné izby.“

„Já ho nechci už nikdy vidět!“ Připadáš si hloupě, ale je ti to jedno. Tlustici to říct můžeš. Tlustice to chápe.

„Iste, neuvidíš. Dovediem ťa do izby zadam, hej? Zajtra ráno ťa odveziem na vlak, ak teda prvého vôbec niečo pôjde. No, hádam áno. Ja neoslavujem, tak môžem šoférovať i skoro ráno. A už neplač, dievča, on si to nezaslúži. Na, najedz sa!“ Na opatlaném pracovním pultu před tebou přistane talířek s emblémem Benziny a se dvěma chlebičky a černý čaj. Ani se toho nedotkneš.

„Můžu si to vzít na ten pokoj?“

„Ale samozrejme. Pod'!“ Tlustice tě odvede do pokoje o patro výš, říkáš, že to hned zaplatíš, ale ona mávne rukou. Napadá tě, že bys ji poprosila o ten kufr, cos nechala přede dveřmi, ale hned tu myšlenku zaháníš. Vždyť nic nepotřebuješ, hlavně se s ním nesetkat. Když tlustice odejde, posloucháš zvuky oslavy, ale piano už neslyšíš. Snažíš se rozeznat jeho hlas, ale po chvíli to vzdáš, prostupuje k tobě jenom jedna velká hluková koule, ze které nejde vyčíst vůbec nic. Otevíráš okno a ulupuješ si rampouch, který lačně cucáš. Oblečená si leháš do postele. Zavíráš oči, z mozku ti vyjede žízala, provrtává se postelí, ale když nenajde protějšek, zase se zklamaně vrátí do tebe. Tíží

tě strašná samota. Tíha nejposlednějšího člověka ve vesmíru, který slaví svůj silvestr. Tak, jak si asi zaslouží. Nepochybujes o tom, že tě táta za chvíli najde, že se ti omluví. Možná tě nepozve na oslavu, ale bude tu s tebou. Budete spolu. Čekáš. Už slyšíš vrzat schody, ale není to on. Teď jako by se pohnula klika, ale dveře se neotevřou. Něco tě šimrá v uchu, nevrle si z něj vytíráš slzu, která se tam skutálela. Chtěla bys domů, k mámě. Mami!

■ Po celodenním štrachání se mrtvými Tatrami Sabina konečně dovedla kufr a lyže k domku Patrikových rodičů. Ten kufr strašně ztěžkl. Sabina si pořád kontrolovala boty, protože jí připadalo, že z nich nesundala látkové návleky, které jí tlustice na chatě dala namísto bačkor. Návleky tam nebyly, ale ona měla pořád strach, že tam jsou, že si je zapomněla stáhnout. Patrikova máma sice otevřela, ale už nebyla vlídná. *Nie, nemôžeš tu byť, dnes sa vracajú ostatné deti od starej mamy a zajtra idú do školy, to je vylúčené.* Aha, říkáš. Co máš říct? Kam máš jít? Napadá tě, že se ještě zeptáš, jestli není doma Patrik, jako by on mohl mámu přemluvit. *Hej, celý deň vyspáva, zavolám ho.* Patrik přišel za chvíli, přibouchl za sebou vchodové dveře a vypadal příjemně překvapený. To Sabinu povzbudilo.

„Dnes večer idem do Blavy na intrák, tak poď so mnou, nechceš? Môžeme prespať u kamoša, ja tam budem s tebou a potom pôjdeš do Prahy.“

Ten debilní pocit debilně pohozeného, ještě slepého kotěte s látkovými návleky na všech čtyřech tlapkách se rozpustí a Sabina lačně natáhne vzduch, který prořídne.

„A čo sa stalo? Prečo nie si s otcom?“ zeptal se Patrik opatrně.

Sabina zkontrolovala pohledem své boty, bylo to v pořádku. Pro jistotu kopl špičkou do rohožky, aby návlek kdyžtak mohl spadnout.

Je druhý den roku tisícího devítistého osmdesátého devátého, a přesto je to všechno první, ale to si neuvědomíš. Jsi rozechvělá, protože to tušíš, ale to si už vůbec neuvědomíš. Za mrtvými Tatrami se nakreslila tlustá čára, za kterou se odmítáš ohlížet. Křčovitě, aby tě náhodou zase nesevělo pohozené slepé kotě. Je čas žít svůj život, rodíš se v dospělou ženu, a to si naopak uvědomuješ krystalicky jasně, uspokojuje tě to, úplně fyzicky. Chceš být chtěná, je to prudká touha, kterou musíš nasytit, jinak se zblázníš. Na vnitřnosti ti občas zaklepe strach, z tlustých čar, které utahují tlusté střevo do průjmu, ale touha po chtěnosti je mnohem silnější. Uvědomuješ si, jaká je to škoda, že s tebou není Běla, ale říkáš si, že jsi konečně v něčem napřed. Jsi sama s klukem v Bratislavě, bydlíte u jeho kámoše. Měli jste spát v jedné posteli, ale zatvářila ses tak zmateně, že on si lehl na podlahu. Byla jsi za to vděčná a připadala sis jako srab. Však je ještě několik nocí před vámi. Tomu klukovi se dá důvěřovat a ty to vděčně děláš.

Večer všichni jdete za Sígrem. Saša několikrát opakuje, že Sigr vaří. Nechápeš to, víš, že těžko brambory. Šňůra ti přitáhne střevo, chytneš se Patrika a jdete. Saša buší na dveře, otevře docela divnej člověk, má netečný výraz, jen kývne a čeká ve dveřích. Patrik vytahuje z tašky pět krabiček s nápisem Solutan, ten člověk, asi teda Sigr, si je bere a pouští vás dál. V bytě to smrdí a je tu dost bordel, ale tos vlastně čekala. Někdo je na záchodě, splachuje, nějaká holka jde z koupelny a zdraví se se Sašou, vy dva s Patrikem jako byste byli vzduch. Jdete všichni